

der, at det er meget dristigt af et enkelt Medlem af Udvalget at komme med et Forslag, der ikke er støttet af Andre i Udvalget, men jeg har desuagtet troet, at det var min Pligt, at gjøre det høie Thing opmærksom paa, at man uden Skade, ja efter min Mening med stor Gavn, maatte kunne vedtage dette Forslag. Den høitværende Finansminister har jo sagt os, at han ikke kan undvære det Tilskud til Finanserne, som begjæres i Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger fra Udvalgets Side, og han har støttet sit Forslangende paa det os meddeelte Actstykke: „Foreløbigt Overslag over Indtægter og Udgifter i Finantsaaret 1865—66“. Det er paa det samme Document, at jeg agter at støtte mit Forslag om en Nedsættelse af omtrent 233,000 Rb. Jeg er overbevist om, at dersom Regjeringen alvorslig vil foretage et Gjenemsejndelse af de Udgifter, som nødvendig bør afholdes, vil den sande, at man uden Skade for vor hele finansielle Tilstand kan gaae ind idetmindste paa denne lille Nedsættelse, som jeg har tilladt mig at foreslaae. Hvis jeg vilde gennemgaae den hele Udgiftsside i dette Overslag, vilde jeg kunne paavise næsten allevegne, hvorledes man vilde være istand til at indføre Besparelser, Besparelser, der ikke vilde hindre Forretningernes gode Gang eller svække Udviklingen af vore materielle Kræfter; men jeg skal indfrænke mig til at berøre et Par Poster, hvor der vil kunne indføres Besparelser, som vilde være fuldt tilstrækkelige for at fradrage det Beløb, jeg har nævnt. Under § 9 i dette Overslag staaer opført en Udgift til Udenrigsministeriet af 214,570 Rb. Jeg hører til dem, der bestandig, saalænge jeg har været Medlem af Thinget, har protesteret imod, at vi spillede en større Magts Rolle ved at holde Gesandter i Udlandet. Jeg har ikke troet, at vor hele Tilstand fordrede, at vi skulde deeltage paa denne Maade i de europæiske Anliggender; men har der end tidligere maastee været Anledning til at gjøre disse større Udgifter paa Grund af den forvildede Tilstand, hvori vi befandt os med Hensyn til Holsteen og Slesvig, maae alle flige Betragtninger nu være salbne bort, og vi kunne efter min Mening med Nytte indtage den bestedne Rolle, der spømmer sig for en saalille Stat, som vi nu ere blevne. Nu ville

de Herrer see af Finantsregnskabet, at der til 31te Marts 1864 har været udgivet omtrent 240,000 Rb. til Udgifter under Udenrigsministeriet, og der er denne gang foreslaaet bevilget 214,570 Rb., saaledes som jeg allerede har nævnt. De Herrer vilde finde, at i den første Post, Udgifterne herhjemme til Udenrigsministeriet, er der ingen Formindsfælse, tværtimod en lille Forøgelse af 125 Rb., saaledes at det er paatænt at føre Udenrigsministeriets Sager herhjemme med fuldkommen saa høi en Udgift som hidtil. Jeg har tidligere tilladt mig at fremhæve, at det kunde være nyttigt og ikke paa nogen Maade til Skade, om man inddrog Udenrigsministeriet og lagde det ind under Finansministeriet, eller hvilket andet Ministerium man maatte finde det rigtigst. Dernæst vil jeg bemærke, at Gage og Taffelpenge til Gesandtskaberne og Consulaterne i Udlandet endnu staae opførte med 162,800 Rb. foruden 33,000 Rb. til andre Udgifter ved Gesandtskaberne og Consulaterne, saaledes at det Hele stiller sig med blot en Mindreudgift af 25—26,000 Rb. For at gjøre opmærksom paa nogle enkelte Poster, vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Post, som allerede i 1852 ved Finantsloven var betegnet som bortfaldbende ved Vacance, nemlig Gesandtskabsposten i Spanien. Endnu har jeg ikke hørt et eneste Ord om, at det skulde være til Nytte eller nødvendigt at have en Gesandtskabspost i Spanien; det forekommer mig virkelig at være saa besynderligt, at jeg ikke begriber, at man lader een Dag gaae uden at affstaae en saadan Luxuspost. Efter al den Erfaring, vi have gjort om vort udenrigske Diplomatis Virksomhed, turde det nu være gaaet op for os, at vi med stor Nødsighed kunne affstaae det hele Væsen med saadanne enkelte Undtagelser, at Beløbet paa ingen Maade vilde udgjøre Halvdelen af, hvad der nu foreslaaes. Jeg gjentager, hvad jeg ofte har bemærket, at eftersom Communicationsmidlerne nu ere, kan man sende til vedkommende Steder specielle Sendebud, saa ofte dertil er Anledning, ikke at tale om, at man med Nytte for Handel og Skibsart kunde anvende noget Mere til Consulaterne i Udlandet, og navnlig paa de vigtigste Steder ansætte danske Folk til at besørge disse Forretninger og tillige til at be-